

[Elisabeth Bruun Olesen]

vi har set før, eller sagt på en anden måde: ikke så slem.

Vi fastholder, at alle gymnasieelever skal have naturfag, samfundsfag og humaniora-kreative fag, ikke som tilvalg, men som led i en fælles undervisning.

For øvrigt mener vi, det måske kan kaldes en narresut at markedsføre forslaget som en øget form for valgfrihed, hvis eleverne, som jeg sagde før, ikke selv kan bestemme, hvilke fag der skal oprettes, og eleverne ingen sikkerhed har for, at deres valgte fag bliver oprettet i modsætning til i dag, hvor 7 elever, som jeg også sagde før, sikrer holdoprettelse.

Vi har imidlertid mærket os, at bekendtgørelsen sendes ud til høring, og det er vi glade for, især hvis man tager hensyn til de høringssvar og indvendinger, der måtte komme.

Til slut vil jeg sige, at vi er enige i noget af det, SF sagde; vi mener også, det er godt, at eleverne kan vælge engelsk også i 2. og 3.g på den matematiske gren, ligesom vi mener, det er udmærket, at eleverne på den matematiske gren ud over de kendte kombinationer kan kombinere engelsk og biologi og engelsk og samfundsfag på et højt niveau.

Men i al den snak om det meget mere sprog, man får nu, har vi også mærket os, at indtil adskillige af de henvendelser, vi har fået i uddannelsesudvalget om sprogfagene, faktisk betvivler, at sprogfagene styrkes på den matematiske linje, og at der alene er tale om en styrkelse af engelsk på bekostning af et andet fremmedsprog, så at der samlet set ikke er tale om det store fremskridt.

I dets nuværende form kan vi ikke støtte forslaget.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Hvis man tænker på de begivenheder, som vi har været igennem det sidste par år på gymnasieområdet, må man konkludere, at hver eneste lille fase i debatten om gymnasiet har haft en funktion. Hver gang er vi blevet lidt mere enige; man kan også sige det på den måde, at folkestyret har fungeret godt i denne sag.

Det startede med forespørgselsdebatter under den tidligere regering, hvor der var meget store forskelle på synspunkterne, så kom der forskellige udvalgsarbejder, hvor der stadig var betydelige forskelle, og det var på det tidspunkt, hvor både Socialdemokrati-

et og SF talte for noget, der lignede et enhedsgymnasium. Så gik der endnu et år, og så kom regeringen med et udspil, og det blev naturligvis angrebet vældigt fra mange sider, men det endte alligevel med, at der blev en vis enighed sidste forår. Det kunne ikke føre til ægteskab af nogle grunde, som vi alle kender, og nu står vi så med det endelige forlig – det, som betyder, at der nu er et flertal herinde, som vil trykke på de grønne knapper, når det skal til afstemning.

Hver eneste gang er vi blevet lidt mere enige og har talt os lidt nærmere til hinanden. Det kan man se af de bemærkninger, der er faldet i dag, og man kan især se det, hvis man sammenligner den skitse, vi behandler i dag, med det, som forelå i maj måned.

Hr. Ole Vig Jensen har rigtigt gjort opmærksom på, at når det gælder de store linjer, er der tale om det, han kaldte den lille forskel, men jeg erkender, at også den lille forskel kan have sin betydning, og den vil jeg gerne vende tilbage til; jeg vil ikke benægte, at den har en betydning.

Hvis det nu var sådan, at denne lille forskel, som jo består i disse nye bindinger, der er kommet ind, blev afvist fnysende af både Socialdemokratiet og SF, kunne man sige, der var strid om sagen, men det er ikke tilfældet, for det nye, der er kommet ind, hilses jo velkommen af SF. Jamen hvor er så denne splittelse henne, og hvor er hr. Korneliusen så henne med sin tale om, at der skal laves om på dette ved førstkomende lejlighed? Vi står jo ikke med en gymnasiereform, som angribes voldsomt af en stor blok her i Tinget, og det synes jeg er godt for gymnasiet. Jeg synes, at hr. Korneliusen i stedet for nu at fralægge sig ansvaret for, at han har været med i drøftelserne og vel også præget gymnasiet i de intense drøftelser, vi havde i foråret, skulle vedkende sig det i stedet for nu ikke at ville kendes ved sit barn. Det er ikke hans barn, men han har da været med til at føde barnet i den debat, der har været i de år, der er gået.

Men nu nævnte hr. Korneliusen det billede, jeg selv har brugt i en privat forsamling, hvor jeg sammenlignede mig selv med elskeren, der har to kærester, og som, da han bliver brændt af af den ene kæreste, er blevet gravid med den anden, da den første langt om længe vender tilbage. Jeg indrømmer, at